

*Búzás Huba***Korhelyek vonulása**

azt gondolod, tapogatóznak, mintha száz vak
támasztaná – bezárt a pub? – a házfalat
éjfél után, ha korhelyek danáznak
– akácós út – az ablakunk alatt
és tántorognak – pech, igaz –
haza felé a háznak,

pedig csak pár görögtüzet fújó garat
rikácsol: – lehugyoz az ég, ki az?
esik? – vakablakból a szentem –
imént tudták meg, nincs vigasz,
hibbantán, szélütöten,

bezárt a pub? a házfalat
düllesztgetik, danáznak,
na, hogy a naprendszer – csöpp fény, ha cseppen –
csak légyiszok a végtelenben

Földindulás Budán

mikor az állomás füttyült a vonatoknak
és elindult a gangon át a pizsamád
(azóta bandzsa lichthofok inognak)
befőttek tették el a nagymamát...
bufogta is a nagyapám:
fogunk alatt a sok mag,

urak, nos, ússzuk át – a kirelejzumát! –
e tébolyult folyót, az tán Tabán?
dehogy, öcsémuram, a rút Pest,
se út, se híd, se komp, az ám,
ússzék – talán az úr rest? –

a gangon át a pizsamád...
(a lichthofok inognak)
eh, nem folyó az – huhh! – hanem az úttest,
folyó az, befagyott, csak úgy fest

Euklidészi geometria

a spinkó – ládd e'! – pontok halmazára bomlik,
bambázkodom: titok e test – hát, ne keresd
eszét, alig több, mint e csipke holmik –
na, na! fölállít számos egyenest,
szöget, akár Euklidész,
merész – ki érti? torkig

vagyok a tételével, máig elepezst...
háromszögének átfogója kész,
de befogója, ej, vajon hol?
sikolt: – netán valaki néz,
vagy tépőzarat gombol?

titok e test, hát, ne keresd
eszét, csak csipke holmik,
paripafing-legénynek – lusnya! – gondol,
ha megmentem erőszakomtól

Retard hatás

a régi regiment úgy hatvan éve itta
cudar kávéját ~ benne minden este bróm ~
bajtestvérem, mit szólsz? na, végre, mintha...
nem csillapított akkor nyugtatóm,
takarodók után alig
csitult a szittyá fityma,

mert róluk révedeztem elme-zajgatón:
lábuk között langalló szirmaik,
bibéjük ujj alatti séta,
hol tán egy léprigó lakik...
az ám, de heuréka!

már hatni kezd a böjti bróm
– bár késve – végre, mintha
eh, mit se érdekelne, jaj, de még a
faruk se, poklok nyiladéka

*Bagi István***Haikuk**

A haikura
költő hogyha rátalál:
fegyelem kúra

Definíció:
minden haiku úgy jó,
ha jó a vége

Hunyt szemmel nézz, less
magadba, hogy figyelmes,
belátó lehess

Csak legyint ma rád,
de jön a bódult tavasz,
s lehet még arád

Tükröd lehetnék,
de amit a szemed néz
nyár,
délibábos ég

Haikut ha szólsz,
legyen mondandód elég,
tömör, mint a jég

Haikud bölcs lesz,
ha IQ-d fülön fogod -
és szívből költesz

Túl ne komplikáld,
utad legyen egyenes,
a próbát kiálld

El ne bízd magad!
Ne várd, hogy egy szavadra
rögvest rügy fakad

Ha nyers már a sors,
nincs több tavasz, nincs több
a vers legyen gyors

Limerick

Örök ellenzéki, hisztisek hisztise,
nem téríti világi szó, sem mise,
ádáz tiltakozóska.
Karakánságnak ócska,
hogy neked soha nem jó semmi se.

Kellene

Nem tehetek ellene,
éjjel-nappal kellene leheleted kelleme.

Más szóval

Ha már végképp elhagy minden öröm,
magam hiába töröm, nem segít fog és köröm,
kinek jó, ha tengődni lehet még egy-két köröm?

Bakacsi Ernő

A tizedes dilemmája

– Őrnagy Úr! Bokor János tizedes parancsára jelentkezik!

– Pihenj! Üljön le tizedes, mutatott az őrnagy a székre.

A tizedes ezt ugyan furcsának tartotta, de kis hezitálás után leült.

– Üljön kényelmesen! Nem mint alárendelttel szeretnék beszélni magával, hanem mint egyik ember a másikkal. Mondjuk, mintha egy kocsmában ülnénk egy korsó sör mellett, és ismerősként beszélgetnénk. Érti?

– Igenis. Csak nem tudom mire vélni, nem hiszem, hogy megy ez nekem, őrnagy úr.

– Dehogynem megy. Felejtse el, hogy őrnagy vagyok! Csak egy ismerős. Ígérem, hogy bármit mond, nem élek vissza az őszinteségével, nem használom fel maga ellen. Világos?

– Igenis, az!

– A kocsmában is így felelne? Mondtam, hogy lazítson.

Az őrnagy hallgatott néhány pillanatig, várta, hogy a tizedes feldolgozza a hallottakat, kissé megnyugodjon, majd folytatta. – Megkaptam a leszerelési kérelmét. Miért akar megválni a rendőrségtől? Ezt akarom hallani, de teljes őszinteséggel, mert amit indoknak leírt, az nem igaz, azt nem hiszem el. Ezért mondtam az előbb, hogy ezt baráti beszélgetésnek tekintse. Nem hivatalosnak. Az igazi okot akarom megismerni, mert ez a későbbi munkámat megkönnyíti, ugyanakkor, ahogy megígértem, nem fordítom maga ellen. Tehát nyugodtan és őszintén beszéljen akár a szolgálattal, akár valamelyik elöljárójával van problémája.

– Rendben van, őrnagy úr. Hiszek magának. Különbén is, ha leszerelek, már nem tud nekem ártani. Minek tenné?

– Még mindig bizalmatlan, de megértem. Fogjon bele, ahogy kértem, csak őszintén.

– Hogyan is mondjam. Nincs nekem bajom úgy általában. Rendőr akartam lenni, szeretem ezt a hivatást. Tudom, hogy rendnek, fegyelemnek kell lenni, hogy engedelmességgel tartozom az elöljáróimnak. Nem tagadom, akadtak olyan megnyilvánulások a feletteseim részéről, amelyek nem tetszettek, de ilyenek mindig vannak. A polgári életben is. Akinek bárhol bármilyen szintű főnöke van, azzal előfordul igazságtalanság, vagy amit annak vél. Nem ezért akarok elmenni.

– Akkor miért? Azt mondta, szereti a hivatását.

– Igen, de nem azt csinálom. Nem bírom a tehetetlenséget, a megaláztatást!

– Ezt most nem értem. Kérem, fejtse ki részletesebben.

– Én rendőrnek jelentkeztem, nem határőrnek. Tudom, szükség van ránk, erre a munkára. Meg is értem, elmagyarázták.

– Ha érti a szükségességét, akkor mi a baj? Mondja el részletesen. Nem akar a határon szolgálni?

– Ezt így nem mondanám. Nem a szolgálattal van a baj, hanem a megkötöttség-gel. Hogy nem tehetünk semmit. Velünk, noha fegyverünk van, bármely gazember, bűnöző, ellenség, azt tesz, amit akar. Gyalázhat, fenyegethet, nekünk pedig tűrnünk kell. Félek, hogy ezt nem bírom tovább elviselni, hogy megszegem a parancsot, ami miatt leszerelnek, még börtönbe is kerülhetek miatta. Inkább leszerelek.

– Tudom, hogy nem könnyű a határon szolgálni. Ismerem a problémát, de azért mondja el, hogy mire gondol, milyen atrocitások érték. Mi váltotta ki ezt az elhatározását?

– Nemcsak a határon. Őrnagy úr, már nemcsak a határon!

– Beszéljen. Hallgatom.

– Nem hiszem, hogy tudok valami újat mondani az őrnagy úrnak. De más hallani erről, és más naponta megélni. Ezekről a betolakodókról, a migránsokról beszélek. Ezek direkt hergelnek, frocliznak minket. Gúnyolódnak velünk, mint a vásott kölykök a falu bolondjával. És nekünk tehetetlenül kell nézni, eltűnni, hogy a kerítés másik oldalán trágár szavakat kiabálnak, köpködnek, elnézést a kifejezésért, de lófaszt mutogatnak, van, aki a nemi szervét rázza félreérthetetlen gesztikulálással. Muto-gatják, hogy elvágják a nyakunkat. És ha ezek valahol mégis átjönnek, és elkapjuk őket, akkor úgy kell bánni velük, mint a hímes tojással. Nagy Jósát megfenyítették, mert az egyikre ráhúzott a gumibottal. Pedig annak a disznónak fogát kellett volna kiverni. A járőr tetten érte őket, amikor a kerítés alatt éppen átbújtak. Hárman már ezen az oldalon voltak, a negyedik éppen bújt, de visszamenni már nem tudott, mert a drót beleakadt a ruhájába, csak előre kúszhatott. A mieink szinte felette álltak. A kerítés másik oldalán lévők gyorsan eltűntek a félhomályban. Ez a negyediknek átmászó megtagadta az utasításokat, mire kapott egyet Jósától. Kérdezem én, mit kellett volna tennie a járőrnek? Könyörögni nekik, vagy imádkozni hozzájuk? Tudja, őrnagy úr, az nagyon bántó, megalázó, amikor nálam a fegyver, a hatalom, mégis úgy érzem, hogy én vagyok a kiszolgáltatott, mert nem tehetek semmit, mert velem úgy bánnak, mint a hülye gyerekekkel. Tanultuk mi, elmagyarázták az oktatók, az elöljáróink is, hogy miért kell így hozzáállnunk, így bánni velük. Értem is én ezt, de teljesen mégsem. A magam egyszerű eszével azt gondolom: nem lehetnek jó szándékú emberek, mert nincs náluk semmilyen irat, igazolvány. Miért nincs? Tegyük fel, hogy kénytelen menekülni. A nála lévő bármilyen dokumentum csak elősegítené, hogy minél gyorsabban azonosítani tudja magát, segítse a befogadását. Aki papír nélkül jön, az mind rossz szándékú. Én így gondolom. Azt különösen nem értem, akinél sok pénz van. Mert van ám ilyen közöttük jócskán. Többször előfor-

dult velem is, hogy elfogott csoportok közül némelyek pénzt ajánlottak fel, hogy hagyjuk őket futni. Mutatták a pénzüket is, nem kevés volt náluk. Tessék elképzelni, hogy menekülni kell neki. Mindegy, hogy miért, menekülnie kell. Az ilyen helyzet általában gyorsan következik be. Ahhoz, hogy a vagyontárgyaimat értékesíteni tudjam hetek, hónapok kelljenek. És ki veszi meg, ahol háború van, szétlőve minden, lehetlenné téve a normális életet? Ha netán mégis megveszi, az értékének csak töredékét adja érte. És ami a legfontosabb. Ha nekem több ezer euróm van, akkor miért megyek el? Elmegyek az ország békés részébe, vagy a szomszédos országba, és ennyi pénzből kezdek valamit, vagy évekig élhetek belőle. Vagy ha mégis Európába akarok menni, akkor miért nem ülök fel a repülőre, egyenest a célországba? Mennyi gyaloglástól, szenvedéstől, atrocitástól mentené meg magát, és még olcsóbb is lenne. Ki tudja ezt nekem megmagyarázni? És ez a szemét gazember gúnyol, kiröhög engem, miközben nekem vigyáznom kell rá. Volna egy pár ötletem, hogyan lehetne kezes bárányá tenni őket.

– Hogyan?

– Hát... először is, nem kellene a tenyerünkön hordani őket. Ezek még ide sem értek, de már válogatnak, követelőznek. Egy igazi menekült örül, ha befogadják, ételt és szállást adnak neki. Ezek meg? Turkálnak az ételben, eldobálják. Ha eldobta az ételt, egy napig nem adnék nekik még vizet sem. Száradjon ki a szája, kopogjon a szeme. Tudom én erre a választ, de meg lehetne oldani ezt úgy is, hogy nagy volna a sietség, a kiszolgálás, ennek ellenére egy napig még sem jutnának élelemhez. Aztán a szemetelés. Mindenütt trágyadomb marad utánuk. Engem az bosszantott fel, hogy még mi takarítunk utánuk. Ott vannak a befogadóhelyen. Mindent kapnak, nem csinálnak semmit. Az lenne a minimum, hogy a körletüket tisztán tartásák. Heteseket vagy naposokat kellene kijelölni. Aki megtagadná a munkát vagy hanyagul végezné el, nos, az megnézhetné magát. Bevinni egy olyan helyre, ahol senki sincs, senki nem látja, aztán csih-puhi. Őrnagy úrnak nem kell mondani, meg lehet valakit úgy verni, hogy nem marad nyoma, nem látszik meg. Persze csak azt, aki megérdemli, aki szemtelen, aki visszaél a vendégjoggal.

– Jó lesz, ha ezeket a nézeteket nem terjeszti.

– Az őrnagy úr biztatott, hogy csak őszintén...

– Persze. Ezt csak közbevettem. Folytassa.

– Vannak közöttük direkt bajkeverők. Vezéralakok, akik balhét akarnak, szítják a tüzet. Jól lehetett ezeket látni a határnál a kapu betörési kísérleténél vagy a Keleti pályaudvarnál. Ezek közül néhányat elfogtunk, volt, aki bíróság elé került. Ott felfüggesztettet kap, vagy még azt sem. Aztán eltűnik a látókörből. Ezek megfizetett bűnözők, netán terroristák. Én eltüntetnék közülük néhányat. Papíron szabadon bocsátanám, alá is írják, hogy szabadon távoztak. Aztán rögtön kinyírni, a holttestet egy hamvasztóban eltüntetni. Még a hamu sem maradhat meg. Ki keresné

ezeket? Az életben soha senki. Vagy ha igen, hát hová lettek? Kiengedtük őket és felszívódtak. Tízezer számra vannak ilyenek nyugat Európában. Nincs irata. Hazudja a nevét, a születési helyét, a nemzetiségét, az életkorát. Ki tudja, hogy kit keresnek? Hol van? Itt nincs, elment. Bármit is lehetetlen bizonyítani. Persze erről csak pár ember tudhatna.

– Merész gondolatok. De hát ez nem a mi dolgunk. Ezért akar leszerelni? Tulajdonképpen elégedetlen az intézkedésekkel, az állományt ért atrocitások kezelésével?

– Igen. De a pohár Pesten telt be, amikor húsvét előtt felvezényelték bennünket. Én a parlament elé kerültem. Ott kellett szolgálatot teljesíteni. Ott nem is volt engedély a tüntetésre. Késő este volt már, be akartak menni a parlamentbe. Hogy szidták minket, üres flakonokkal dobáltak, még eltűri az ember. Azt már nehezebben, hogy a szó szoros értelmében neki mennek, nyomják, el akarják venni a védőeszközt, fél méterről ordítanak a fülébe minden ocsmányságot. Az előttem lévő szidta az anyámat. Legszívesebben belevágtam volna az üvöltő pofájába a gumibotot úgy, hogy rögtön kiköpte volna két fogát. Kíváncsi lettem volna rá, hogy akkor mit csinál. A nagy legény hogyan szarja össze magát. Forrt bennem a méreg, de türtem. Annyira közel állt hozzám, hogy ráléptem az egyik lábára. Nem sok bőr maradhatott a lábfejen. Kiszabadította a lábát, és hátrébb ment egy lépéssel. Onnan köpött. Szerencsére a maszk felfogta.

A tizedes elhallgatott.

– Ennyi? Ez az igazi ok?

– Igen, őrnagy úr.

– Köszönöm az őszinteségét. Ugyan nem hallottam újat, de azért más ezt olyan embertől hallani, aki maga, nap mint nap tapasztalja a dolgokat. Maga értelmes ember, jó rendőr. Fél év múlva esedékes az előléptetése.

Még hosszasan beszélgettek. Az őrnagy elismételte, hogy miért kell türelmesnek lenni a provokátorokkal szemben, melyet a tizedes természetesen ismert, megértett, de hát a türelemnek is van határa. Éppen erre játszanak rá, ezt akarják szétfeszíteni, húzta alá mondandóját a főtiszt. Végül arra kérte a tizedest, hogy vonja vissza a leszerelési kérelmét. Annyit megígért, hogy többet nem vezényli fel a fővárosba, és egy éven belül a határszolgálatról visszahelyezik a megyei kapitányságra.

– Remélem, így megfelel önnek. Megegyeztünk, tizedes úr?

A tizedes felkapta a fejét, mert az őrnagy először szólította tizedes úrnak. Mindketten mosolyogtak.

– Igen. Meg.

– Örülök neki. Maga jó rendőr. Csak magán múlik, hogy szép pályát fusson be – mondta, és szétlépte a tizedes beadványát. – Végeztünk is, elmehet.

A tizedes felpattant, vigyázzba merevedve mondta:

– A hazámat szolgálom!